

men enhver i Riget bosat Person — som ernærer sig af legemligt Arbejde imod Løn, er tagen med i Lovforslaget, og saa er der tillige taget alle forsørgelsesberettigede Personer med, som ernære sig ved legemligt Arbejde for egen Regning, for saa vidt de ikke ere Arbejdsgivere — den Grænse er der sat. Nu kunde jo ganske vist ærede Medlemmer gøre gældende, og det er allerede i Dag gjort gældende, at der gives Folk, som i visse Tilfælde, en Gang imellem, ere Arbejdsgivere; naar Arbejdet er rigeligt, kunne de tage sig lønnet Medhjælp til at udføre deres Arbejde, men i øvrigt ere de økonomisk lige saa stillet stillede som Lønarbejdere. Dette kan gøres gældende, og man kan da spørge: Hvorfor skulle de Mennesker saa ikke ogsaa tages med ind under dette Lovforslag? Ja, den Slags Indvendinger kunne med Løse fremkomme, men man kan, forekommer det mig, med lige saa stor Grund svare, at naar man skal træffe en Grænse — og det er allerede Medlemmer enige om, at vi i alle Tilfælde maa have en Grænse —, saa træffer man naturligvis nogen, der er mere berettiget at sætte end denne, at den Mand, som ogsaa er Arbejdsgiver, ikke skal tages med. Er han nemlig Arbejdsgiver, selv om det kun er i enkelte Tilfælde, maa han løbe Risikoen selv og lade sig forsikre i et Forsikringselskab. Kan han ikke tjene saa meget ved en Gang imellem at optræde som Arbejdsgiver, som den for Resten ikke overvættets store Præmie, der skal til for at holde sig selv forsikret, maa han hellere undlade at optræde som Arbejdsgiver, saa maa han hellere arbejde udelukkende for andres Regning og derved komme ind under Bestemmelserne i § 1. Her er altsaa kun medtaget Arbejdere; Arbejdsgiverne maa forsikre sig selv. Men det er nu ogsaa min Tro, at hvis vi kunne komme til at lovgive paa dette Omraade, som her er Tale om, og hvis vi navnlig kunne komme frem i den Retning, som her er foreslaaet, da ville den Slags Forsikringselskaber blive langt almindeligere, end de nu ere. Om dem, der saaledes ere medtagne i Lovforslaget, siges, at de have Krav paa Forsørgelse i det Omfang, som Loven bestemmer, og der er kun undtaget de Folk af Arbejderklassen, som foranledige Ulykkestilsfælde, enten med Forsæt eller ved en ulovlig Handling eller ved særdeles grov Stødesløshed. Om de to Undtagelser antager jeg i Virkeligheden ikke, at der kan være Uoverensstemmelse her. At nogen vilde have Folk med, som komme til Ulykkestilsfælde under Udøvelsen af ulovlige Handlinger, tror jeg ikke. Heller ikke tror jeg, at nogen vil medtage Folk, som foran-

ledige Ulykkestilsfælde med Forsæt. Derimod kan der snarere opkomme Strid om, hvad der skal forstås ved „særdeles grov Stødesløshed“, men det har Forslaget løst paa den Maade, at man lægger det ind under det Arbejdsraad, som ifølge 2det Afsnit skal oprettes. Til dette Arbejdsraad gives der en meget vidtstrakt Myndighed. Det kommer til at bestaa af Arbejdere og Arbejdsgivere, desuden af to Væger og en Formand, og man maa efter denne dets Sammenfættning antage, at det vil optræde ikke alene human, men ogsaa med megen Omtanke, Forstand og Erfaring i alle disse Spørgsmaal. Jeg tror i det hele taget ikke, at det vil være muligt for Lovgivningsmagten at fastsætte en Bestemmelse om Uagtsomhed eller særdeles grov Stødesløshed, som kunde være fyldestgørende i alle Tilfælde, og jeg tror egentlig ogsaa, at alle kunne være enige om, at det heller ikke vil være heldigt ganske at stryge en Bestemmelse herom. Der findes dog virkelig en hel Del af den Slags Tilfælde, som optaa netop ved en særdeles grov Stødesløshed eller Uagtsomhed, opstaa paa den Maade, at vedkommende Menneske aldeles ikke bruger sin Omtanke, ja endogaa optræder paa en Maade, som grænser nær til det forbryderiske. Jeg har derfor ikke nogen Betænkelighed ved, at dette Udtryk „særdeles grov Stødesløshed“ staar i Lovforslaget, netop fordi det Arbejdsraad, som jeg for mit Vedkommende ventur mig ikke saa lidt af, bliver det, der skal træffe Afgørelsen. — Saa er der i § 2 lagt en Erstatningspligt paa Arbejdsgiverne i et vist Omfang, idet Arbejdsgiverne i et vist Omfang ere forpligtede til at sikre deres Arbejdere Forsørgelseslov efter nærværende Lov. Arbejdsgiverne ere nemlig forpligtede til at sørge for, at deres Arbejdere saa Forsørgelseslov efter nærværende Lov, for saa vidt Ulykkestilsfældet indtræffer paa den tilfældeskomne eller omkomne Arbejdssted. Det ville vistnok alle finde rigtig, at ud over dette kan man ikke gaa med at paalægge en Arbejdsgiver nogen Erstatningspligt. Naar hans Arbejdere komme til Stade uden for Arbejdsstedet, kan han jo ikke have større Forpligtelse lige over for dem, end Samfundet i øvrigt ellers har lige over for Arbejdere. Alle de Tilfælde, hvor Arbejdsgiverne skulle træde til og hvide en saadan Erstatning eller et saadan Forsørgelsesbeløb, ere nævnte under forskellige Titra her i § 2. Med Hensyn til de første Titra a., b., c. og d. har jeg aldeles ingen Betænkelighed. Jeg tror, at der træffer Lovforslaget i enhver Henseende det rette, og jeg tvivler egentlig om, at der hos ærede Medlemmer